

delsen af været den, at jeg har hævdet, at Regeringen ved at forbruge dette Beløb paa forventet Tillægsbevilling har handlet ifølge en forfatningsmæssig Pligt. Dertil henviste jeg ogsaa i mit Foredrag i Lørdags, og jeg staar paa det samme Standpunkt endnu. Det er min Overbevisning, at vi have handlet ifølge en forfatningsmæssig Pligt. Men naar dette er Forholdet, ville de Herrer let se, at da behøver jeg ingen Undskyldning, og det har heller ikke været min Mening at fremføre nogen Undskyldning. I øvrigt har jo denne Sag nu været diskuteret meget fra begge Sider; jeg har ikke noget Haab om, at jeg skal naa til Enighed om Betragtningen af Sagen med det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) og ikke heller med det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds, og jeg finder derfor ikke for mit Vedkommende Grund til at fortsætte Diskussionen om denne Sag.

Jeg skal saa gaa over til at besvare de Forespørgsler, som ere rettede til mig fra det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (E. Sørensen). Det første Spørgsmaal angik Beregningen af Bygningsafgift og navnlig da Anvendelsen af Loven af 14de April 1893 over for Good-Templarlogens Forsamlingsmøder. Det er et Spørgsmaal, som tidligere har været fremme her paa Rigsdagen, og den daværende Finansminister udtalte, at der ikke kunde gives Fritagelse for Bygningsafgift i Henhold til Loven af 1893 i det nævnte Tilfælde. Jeg vil gerne benytte Lejligheden her til at gøre opmærksom paa, at man ikke saa sjældent misforstaar Loven af 14de April 1893. Det har ikke været Lovens Mening at hjemle Fritagelse for Bygningsafgift i saadanne Tilfælde, hvor Foreninger benytte Forsamlingshuse til deres Foreningslokaler, hvor altsaa saadanne Foreninger — de være for Resten saa gode, hæderlige og respektable, som de være ville — bruge Forsamlingshuse i Stedet for at leje sig Foreningslokaler eller samles andetsteds, hvor de nu bedst kunne ordne sig. Naar en saadan Forening bruger et Forsamlingshus som Foreningslokale, er det dog i og for sig rimeligt, at de give noget Vederlag derfor, og at dette Vederlag da kommer til at bestaa i, at de godtgøre Ejerne af Forsamlingslokalet, hvad disse Ejere maa betale i Bygningsafgift, fordi Forsamlingshuset faar en Brug, der ikke berettiger til Fritagelse for Bygningsafgift. Det er virkelig saa lidt, at det ikke er værd at tale om. Loven har kun villet, at et Forsamlingshus kan fritages for Bygnings-

afgift, naar det benyttes paa en aldeles bestemt Maade, og da navnlig saaledes, som det er angivet i selve Loven: „Til Afholdelse af Møder eller Foredrag i videnskabeligt, historisk eller lignende oplysende og dannende Øjemed eller til offentlige Museer.“ Men det vil jo let ses, at det er ingenlunde Lovens Mening, at ethvert Møde eller Foredrag, som kan have en oplysende og dannende Karakter, skulde kunne føre til Fritagelse for Erlæggelse af Bygningsafgift, det er kun visse bestemte Foredrag, som der her er Tale om. Ordene i Loven er ikke meget heldige, men Meningen er, at det skal være Foredrag, som altsaa have et videnskabeligt eller historisk Indhold eller et andet Indhold, hvis Øjemed er at tjene til Oplysning og Dannelse, og som kan ligestilles med videnskabelige og historiske Foredrag. Dermed ere jo udelukkede f. Eks. alle politiske Foredrag eller Foredrag, som tilsigte en bestemt Agitation i et eller andet Øjemed, eller den Slags Ting. Dette er Forstaaelsen af Loven, og overensstemmende dermed har Finansministeriet handlet i en lang Række Aar og har søgt at fastsætte Regler, som kunne være vejledende for disse Sagers Afgørelse. Jeg kan altsaa til det ærede Medlem, som spurgte mig om, hvorledes Finansministeriet nu staar med Hensyn til denne Sag, svare ganske kort: Det staar paa samme Maade, som det stod, da Finansminister Lüttichau havde med Sagen at gøre.

Det samme ærede Medlem spurgte mig om, hvorledes, det gik med Ordningen af Fanø Birkedommerembedet. Med Hensyn til dette Forhold gjorde jeg det ærede Medlem sig skyldig i forskellige Misforstaaelser, og det er for Resten ikke saa underligt, thi Forholdet er ikke saa meget klart. Det ærede Medlem gik først og fremmest ud fra, at da Loven af 19de Marts 1898 om Oprettelse af Esbjerg til Købstad indeholder en Bestemmelse om, at naar Birkedommerembedet i Fanø Birk blev ledigt, skulde det forenes med Embedet som Herredsfoged i Skads Herred og Byfoged i Esbjerg, saa maatte dette føre til, at samme Dag, som Embedet oyre paa Fanø blev ledigt, var dermed Embedet paa Fanø bortfaldet, det var ophævet, som det ærede Medlem sagde, det eksisterede ikke mere. Men det er ikke rigtigt, thi der staar utrykkeligt i Loven af 1898 om Esbjerg, at den nærmere Ordning med særlig Lov. Det blev ogsaa erkendt, da denne Lov var til Forhandling her i det